

Hallefers Nor kijkt in de bundel met door hem geschreven gedichten in het Tungalroys dialect. foto Jeroen Kuit

‘Je kunt ook in een boerentaal goed dichten’

TUNGELROY
DOOR JAN HENSELS

„Snuffelterre wore vlinders, en pirreke piere. Oos zuver dorpsaal ès sleets gewore.” Een passage in het Tungalroys waarin dichter Hallefers Nors stelling neemt tegen de verloedering van het dialect. Opvallend dat uitgerekend een *Hollenjer*, zoals hij zichzelf noemt, de barricades op gaat voor het behoud van een zo puur en authentiek mogelijke streektaal.

Hallefers Nor, het pseudoniem van George Kooijman, windt zich tijdens bezoeken aan zijn vroegere woonplaats Tungalroy op als ouders en kinderen het over schoentjes hebben in plaats van over *sjeunkes*. Het Nederlands en Weerts verdringen

tot zijn verdriet beetje bij beetje de bijna surrealistische dialectwoorden als *aomzeiksels* (mieren) en *aafregel* (liniaal).

„Maar liever een wat verbasterd dialect dan geen. Het belangrijkste is dat de mensen elkaar begrijpen.” Deze relativerende woorden passen bij de respectabele leeftijd van 85 jaar waarop Hallefers Nor de dichtbundel ‘Strouwtsel’ uitgeeft. Dat gebeurt bij Stichting LiLiLi (Limburgse Literaire Lies) in Maastricht.

Hallefers Nor, pseudoniem van George Kooijman, schreef de dichtbundel ‘Strouwtsel’ in het Tungalroys. Wat de uitgave bijzonder maakt is dat de in Apeldoorn woonachtige dichter het dialect zich pas op latere leeftijd heeft eigen gemaakt.

Hij zet zijn eerste voorzichtige schreden op het dichterspad in 1945. In het gedicht ‘Tungelder’ spreekt hij zijn dankbaarheid uit tegenover de inwoners van dat dorp die hem tijdens de oorlogsjaren tweeënehalf jaar lang een onderduikadres boden. Daar leerde de in Zeeland geboren Kooijman ook dialect spreken. „Ik studeerde tijdens de oorlog fysieke geografie in Amsterdam. Omdat ik zoals veel studenten weigerde een pro-Duitse loyaliteitsverklaring

te ondertekenen moest ik onderduiken om te voorkomen dat ze mij op transport naar Duitsland stelden.”

Hij verbleef in Tungalroy in de boerderij Hallefers. Daaraan ontleent hij ook zijn pseudoniem. De dankbaarheid voor de mensen die hem onderdak boden, is nog net zo groot als vroeger. Ook nu hij in Apeldoorn woont komt hij nog regelmatig in zijn geliefde Tungalroy.

„Ze beschouwen me als een lid van de familie.” Kooijman heeft

zich in het dorp onsterfelijk gemaakt met zijn gedichten maar vooral met het tienduizend woorden tellende Tungalroys woordenboek dat hij heeft gemaakt. Een waar monnikenwerk.

Jarenlang toog hij met een bandrecordertje vanuit het westen van het land naar Tungalroy waar hij inwoners vroeg om dialectwoorden in te spreken op de band. Die woorden plaatste hij in een kaartenbak waar ze jarenlang lagen te wachten op verwerking tot een lijvig boek. Dat woordenboek uit 1985 kwam hem goed van pas bij het dichten. „Het Tungalroys is een eenvoudige taal. Ik wilde met mijn gedichten laten zien dat je ook in deze boerentaal kunt dichten.”